

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τί έχετε ; Τί έχετε, μητέρα μου ρώτησε η Αύγη. Δεν είσατε ευχαριστημένη πού με ξαναθρήκατε ;

—“Αν είν’ ευχαριστημένη, λατρευμένο μου παιδί...

—Ναί, είμαι τό λατρευμένο σας παιδί...Δέν είχα ως τώρα μητέρα, μιά με ξαναθρήκατε...

—Καί ο Θεός πού μάς ένωσε, κόρη μου, δεν θά μάς χωρίση πιά...

—Ο Θεός! Έκανε η Αύγη, τής οποίας τά ματια είχαν καρφωθή στό κεφάλι του Θεού! Δεν μπορώ νά τόν παρακλώσω αυτή τή στιγμή... Δεν ξέρω πιά τήν προσευχή μου...

—Θέλεις νά τής μαζύ μου τήν προσευχή σου ; ρώτησε με λαχάρτα η πριγκήπισσα.

—Ναί, μητέρα μου.

—Πάτερ ημών ό εν τοις ούρανοις, άρχισε νά λέη η πριγκήπισσα, ένώνοντας τά χέρια τής Αύγης ανάμεσα στό δικά της.

—Πάτερ ημών ό εν τοις ούρανοις, επανέλαθε η Αύγη σάν μικρό κοριτσάκι.

—“Α γ ι α σ θ ή τ ω τ ό δ ν ο μ ά σ ο υ ! εξακολούθησε η μητέρα.

Η Αύγη, αυτή τή φορά, αντί νά επαναλάβη τά λόγια τής πριγκήπισσας, άνορθώθηκε.

—Ξεχνάω κάτι! ψιθύρισε, ενώ τίεζε με τά δάχτυλά της τούς κροτάφους της, πού ήταν μουσκεμένοι από ιδρώτα. Ξεχνάω κάτι, Φλώρα, τό ξέρεis εσύ... Πές τό μου!

—“Αδελφούλα μου... τραύλισε η Άτσιγιάνα.

—Τό ξέρεis! Τό ξέρεis! φώναξε η Αύγη, τής οποίας τά μάτια άνοιόκλεισαν κι’ έγιναν ύδρα. “Ω! κανένας λοιπόν δεν θέλει νά με βοηθήση ;...

Η Αύγη κούταξε τή μητέρα της μέσα στό μάτια και τή ρώτησε μέ τσοκιομένη φωνή :

—Αδύ τήν προσευχή σεις μου τή μάθατε, μητέρα μου ;

Η πριγκήπισσα έσκυψε τό κεφάλι της κι’ ένως στεναγμός θγήκε άπ’ τά χείλη της. Η Αύγη εξακολούθησε νά έχη τά βλέμματά της καρφωμένα επάνω της.

—“Οχι, δεν μου τή μάθατε σεις! ψιθύρισε.

Τό μυαλό της έκανε μιά υπερτάτη προσπάθεια για νά θυμηθή και τότε μιά σπαρακτική κραυγή βγήκε άπ’ τά χείλη της :

—“Ερρίκε! Έρρίκε! φώναξε. Πού είνε ό Έρρίκος ;

Είχε πεταχτή όρθια.

Τό βλέμμα της, άγρο κι’ ύπεροχο, ήταν καρφωμένο στην πριγκήπισσα. Η ντόνα Κρούζ προσπάθησε νά τής πιάση τά χέρια. Μά η Αύγη τήν έσπρωξε με μιά δύναμη έντελώς άντρίκια. Η πριγκήπισσα ώλόλυξε μέ τό κεφάλι της επάνω στό γόνάτά της.

—“Απατήστε μου! φώναξε η Αύγη. “Ο Έρρίκος!... Πού είνε ; Τί τόν έκαναν ;

—Δέν ουλλογιζόταν, παρά μόνο έόσαν, κόρη μου, τραύλισε η πριγκήπισσα.

Η Αύγη γύρισε άπότομα πρós τή ντόνα Κρούζ :

—Τόν σκότωσαν ; τή ρώτησε με τό κεφάλι ψηλά και με τό βλέμμα φλογισμένο.

Η ντόνα Κρούζ δεν άπάντησε. Η Αύγη ξαναγύρισε πρós τή μητέρα της. Αδύ τή έπεσε τότε γονατιστή και ψιθύρισε :

—Μου συντρίβεις τήν καρδιά, παιδί μου. Σου ζητάω τόν όικο σου!

—Τόν σκότωσαν ; ξαναρώτησε η Αύγη.

—Αυτός! Πάντοτε αυτός! φώναξε η πριγκήπισσα, στριφογυρίζοντας μ’ άπελπισία τά χέρια της. Μέσ’ στην καρδιά αυτού τού παιδιού, δεν υπάρχει πιά έόσις για τήν άνάγη τής μητέρας τού!

Η Αύγη είχε προσηλώσει τά βλέμματά της στό έδαφος. Δεν θέλουν νά μου πούν άν μου τόν σκότωσαν! ψιθύρισε. Η πριγκήπισσα άπλωσε τά χέρια πρós αυτήν κι’ έπειτα έπεσε πρós τά πίσω, λιπόθυμη.

Η Αύγη κρατούσε τά δυό χέρια τής μητέρας της. Τό πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο και τό βλέμμα της τραγικό.

—Στήν σωτηρία τής ψυχής μου! Σας πιστεύω, κυρία, είπε. Σεις δεν έκάνατε τίποτε έναντίον του, και αυτό είνε καλό για σας, άν μ’ άγαπάτε όπως σας αγαπάω... “Αν έκάματε τίποτε έναντίον του...

—Αύγη! Αύγη! τή δέικοψε η ντόνα Κρούζ, φράζοντάς της τό στόμα με τό χέρι της.

—Μιλώ, τήν δέικοψε με τή σειρά της η κόρη τού Νεβέρ με μιά περήφανη άξιοπρέπεια, δεν άπειλώ. Γνωρίζοματε έδώ και λίγες ώρες μόνο έγώ κι’ η μητέρα μου και είνε σωστό ν’ άποκαλύψουμε τις καρδιές μας. Η μητέρα μου είνε μιά πριγκήπισσα κι’ έγώ είμαι μιά φτωχή κόρη. Αλλά ακριβώς μου δίνει τό δικαίωμα νά μιλάω δυνατά στή μητέρα μου. “Αν η μητέρα μου ήταν μιά φτωχή γυναίκα, αδύνατη, εγκαταλελειμμένη, δεν θά είχα σηκωθή ακόμα και θά τής μιλούσα γονατιστή.

Ψίλωσε τά χέρια τής πριγκήπισσας, η οποία τήν κούταξε με θαυμασμό. Πόσο ήταν όφρα! Η βθεθια άγωνία πού βασάνιζε τήν καρδιά της, χωρίς νά χαμηλώνη τήν περηφάνια της, έσβασε ένα φωτιστέφανο στό παρθενικό μέτωπό της. “Ηταν παρθένος, ναί, με παρθένο σύζυγο και είχε όλη τή δύναμη κι’ όλη τή μεγαλοπρέπεια τής γυναίκας.

—Δέν υπάρχει για μένα στόν κόσμο τίποτε άλλο από έόνα, κόρη μου, είπε η πριγκήπισσα. Χωρίς έόνα, είμαι κι’ έγώ μιά γυναίκα αδύνατη κι’ εγκαταλελειμμένη. Κρίνε με, αλλά με τόν όικο πού πρέπει νά κρίνη κανείς όσους ύποφέρουν... Με κατηγορείς, γιατί δεν προσπάθησα νά σέ κάνω νά θυμηθής... Μά μ’ αγαπούσες όσες φορές παραληρούσες και είν’ αλήθεια, είν’ αλήθεια ότι φοβόμουν τό ξύπνημά σου.

Η Αύγη έρριξε μιά ματιά πρós τό μέρος τής πόρτας.

—Μήπως θέλεις νά μ’ εγκαταλείψης ; ρώτησε η μητέρα τρομαγμένη.

—Πρέπει, άπάντησε η νέα κόρη. Κάτι μου λέει ότι ό Έρρίκος με φωνάξει αυτή τή στιγμή κι’ ότι έχει τήν άνάγκη μου.

—“Ο Έρρίκος! Πάντοτε ό Έρρίκος! ψιθύρισε η πριγκήπισσα μ’ ένα τόνο άπελπισίας. “Όλα γι’ αυτόν... Τίποτε για τή μητέρα.

Η Αύγη τήν κούταξε με τά μεγάλα της μάτια, πού πετούσαν φλόγες.

—“Αν ήταν αυτός έδώ, κυρία, άπάντησε με γλυκύτητα, και είσατε σεις μακριά, διατρέγοντας κίνδυνο θανάτου, δεν θά τού μιλούσα, παρά μόνο για σας.

—Είν’ αλήθεια αυτό ; φώναξε η πριγκήπισσα, γοητευμένη. Μ’ αγαπάς λοιπόν όσο κι’ αυτόν ;

Η Αύγη έπεσε στην άγκαλιά της, ψιθυρίζοντας :

—“Ω! γιατί νά μόν τήν γνωρίσης ναί, μητέρα μου!

Η πριγκήπισσα τή γέμιζε φιλήματα.

“Έπιασε τήν ντόνα Κρούζ από τή μέση και τήν τράβηξε μαζύ του...

